

Ki alkalmas a tanításra?

Suhai György

2021.02.16.

Hadd olvassak fel egy gyakran félreértett bibliai részt:

Zsid 5:12-14 Mert noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdeti elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, akiknek tejjre van szükségetek és nem kemény eledelre. ¹³ Mert mindaz, aki tejjel él, járatlan az igazság beszédeiben, mivelhogy kiskorú: ¹⁴ Az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtételre.

Már tanítóknak kellene lennetek, de nem vagytok alkalmasak, nem álltok készen erre a feladatra vagy egyszerűen nem akarjátok vállalni ezt a rendkívüli felelősséggel járó szolgálatot (vö. Jak 3:1). Miért nem álltok készen? És miért nem állunk készen mi? Mi lehet a legfőbb akadálya a tanítói szolgálatnak?

Az, ha nem vagyunk tisztában „Isten beszédeinek kezdeti elemeivel” (12), azaz a legalapvetőbb, minden más isteni beszédet, kijelentést megelőző tanítással. Lehet, hogy elfelejtkeztünk róla, de az is lehet, hogy soha nem hallottuk meg úgy igazán. Mi ez a legalapvetőbb tanítás?

Az „igazság beszéde” (13). Egészen pontosan a „megigazulás beszéde” (*logu dikaiosünész*), azaz a „megigazulásról szóló beszéd”!

A legnagyobb probléma és legnagyobb akadály egy tanítónál, ha „járatlan” a megigazulásról szóló beszédben. Azaz nincs tudatában maga sem azzal a legalapvetőbb isteni kijelentéssel, hogy hit által „Isten igazsága vagyunk Krisztusban” (ld. 2 Kor 5:21). „Járatlan” (*apeirosz*, „szokatlan”, „tapasztalatlan”), egészen pontosan: nincs hozzászokva a megigazulásról szóló beszédhez, ez számára szokatlan, ismeretlen. De nincs is tapasztalata a megigazulás tekintetében! Nem vagy csak alig tapasztalta még a megigazulás valóságát és erejét az életében.

Mint ahogy egy csecsemő számára is szokatlan a szilárd eledel, hiszen csak tejet tud enni. Ahogy növekszik, fejlődik egy csecsemő, úgy kell szép fokozatosan hozzászoktatni a szilárd, nehezebben emészthető táplálékhoz. A szilárd eledel tehát itt a megigazulásról szóló beszédre utal, nem a törvényre, a cselekedetekre, a vallásos erőfeszítéseinkre. Úgy tűnik, hogy ez utóbbi a tej, vagyis az anyatej, amit magukba szívtak ezek a zsidókból lett keresztyének, a zsidó, vallásos háttérüknek köszönhetően, és amit mi is magunkba szívtunk a mi vallásos háttérünknek köszönhetően. Ami nem más, mint a törvény rendszere, a cselekedet alapú megigazulás, amit már rég el kellett volna hagyniuk a levél címzettjeinek, hiszen már jó ideje megtértek és ők elvileg már hitben felnőtteknek számítanak.

Majd azzal folytatja, hogy a felnőtt, tanításra alkalmas, kész hívőnek kifinomult érzéke van, a hit-gyakorlása alapján, azaz a hit által szerzett élettapasztalatai alapján arra, hogy különbséget tegyen a „jó és rossz” között, azaz a jó tanítás és a rossz tanítás között: a között a tanítás között, ami a megigazuláson alapszik, azzal összhangban van és a között, ami ellentétes ezzel és a törvény rendszerébe vezet vissza. Tehát az érett hívőt az jellemzi, hogy annyira az élete, gondolkodása részévé vált a megigazulásról szóló beszéd, hogy egyből kiszúrja, ha valami attól eltér. A szívében és a szájában van a megigazulás beszéde (ld. Rm 10:6-8).

Nem tér vissza az anyatejre, a törvény szerinti gondolkodásmódra, hanem kizárólag szilárd eledellel táplálkozik, azaz olyan tanításokat hallgat, olyan Igéken gondolkodik és azokon él, amik a hit általi megigazulásról szólnak. Ezeket tanítja és adja tovább a rá bízottaknak.

Erre utalhat Pál Timóteusnak írt figyelmeztetése:

1 Tim 4:16 Figyelj oda nagyon magadra és a tanításra; maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat.

Tanítókként, az önmagunkra való odafigyelés a megigazulás beszédében való elmélyülést jelent, azaz a szilárd eledellel való kiegyensúlyozott, rendszeres táplálkozást, hogy ugyanezzel az eledellel tudjuk táplálni a ránk bízottakat is.

A törvény rendszere a tejnek itala, mely kiskorúságban tart. Ezt el kell hagynunk! A szilárd táplálék a megigazulás beszéde, ami növekedésre serkent és amihez ragaszkodnunk kell!

Pál egy másik helyen is beszél a tej és a szilárd eledel közti különbségről.

1 Kor 3:1-7 Én sem szólhattam néktek, atyámfiai, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban csecsemőknek. ² Tejnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el, sőt még most sem bírjátok el: ³ Mert még testiek vagytok; mert amikor irigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajjon nem testiek vagytok-é és nem ember szerint jártok-é? ⁴ Mert mikor egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg ezt: Én Apollósé; nem testiek vagytok-é? ⁵ Hát kicsoda Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgák, akik által hívőkké lettetek, és pedig amint kinek-kinek az Úr adta. ⁶ Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja a növekedést. ⁷ Azért sem aki plántál, nem valami, sem aki öntöz; hanem a növekedést adó Isten.

Csecsemő az, aki test szerint gondolkodik és nem a Lélek szerint. Ez abban nyilvánult meg itt, hogy hívők egymásra irigykedtek, egymással versengtek az alapján, hogy ki melyik tanítónak köszönhetően ismerte meg Krisztust. Az egyik arra volt büszke, hogy Tim Keller hatására tért meg, a másik Andrew Wommack-ére, a harmadik, hogy Cseri Kálmán prédikációira, a negyedik Bódis Miklóséra stb. Tehát az értéküket, identitásukat, igazságukat nem Istenből, nem Krisztusból, hanem emberektől nyerték. Ez testies, kiskorú, éretlen gondolkodásra vall. Ezért Pál kénytelen volt tejet adni nekik a szilárd eledel helyett. A tej ez esetben valószínűleg a dorgálást, elmarasztalást jelenthette. A lényeg, hogy nem tudták befogadni a szilárd, hitben felnőtteknek való táplálékot, a hit általi megigazulásról szóló tanítást, mert emberekből akarták nyerni az igazságukat.

Tehát a lelki érettség egyetlen dologtól függ, hogy hogyan viszonyulunk a megigazulásról szóló tanításhoz. Ha jártasak vagyunk benne, azaz az életünk, gondolkodásunk részévé vált ez a tanítás, akkor hitben nagykorúnak számítunk és alkalmasak vagyunk mások tanítására. Ha nem vagyunk jártasak benne, sőt tőlünk idegen, szokatlan ez a tanítás, akkor még kiskorúak vagyunk és nem vagyunk alkalmasak a tanításra. Hiszen a hitből való megigazulás helyett a cselekedetekekből való megigazulást fogjuk tanítani, mellyel kiskorúságban tartjuk a ránk bízottakat. Csak a hitből való megigazulás tanítása által fogjuk tudni a felnőtté válásra segíteni és megtartani mind magunkat, mind másokat.